

Arrest

nr. 72 754 van 3 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger van Bakweri origine te zijn afkomstig van Buea. U behaalde uw advanced level in 2007 te Limbe en u begon daarna te werken door de kledij van mensen te gaan wassen. In 2004 werd u lid van de Anglofone afscheidsbeweging Southern Cameroon Youth League (SCYL), de jongerensectie van Southern Cameroon National Council (SCNC). U verdeelde pamfletten en u nam deel aan politieke bijeenkomsten. U hield zelf ook meetings met de jongeren van SCYL. U werd een eerste maal gearresteerd in 2005. U kwam terug van een meeting in Batoke. U werd door de politie gearresteerd omdat u deelnam aan een illegale bijeenkomst en naar het politiekantoor in Limbe gebracht. U werd geslagen en gefolterd. U verbleef ongeveer een maand in het politiekantoor. U bracht uw advocaat Mr A.C.O. (...) op de hoogte van uw arrestatie en door zijn tussenkomst en

de tussenkomst van de Human Rights groep werd u vrijgelaten. U ging naar een dokter om uw verwondingen te laten verzorgen.

U nam na 2005 niet meer deel aan een meeting en u concentreerde zich op uw studies. U werd een tweede maal gearresteerd in maart 2008. U werd door de politie gearresteerd in een bar en u werd naar het politiekantoor in Limbe gebracht omdat u lid bent van SCNC. U gaf bij uw arrestatie het telefoonnummer van uw advocaat door aan een andere aanwezige. Uw advocaat kwam naar het politiekantoor en u werd diezelfde dag vrijgelaten.

U werd een derde maal gearresteerd in oktober 2008. Er was een meeting gepland en u werd door de politie gearresteerd. U werd naar het politiekantoor gebracht en u kon in de wagen uw advocaat op de hoogte brengen van uw arrestatie. Uw advocaat kwam naar het politiekantoor en u werd diezelfde dag vrijgelaten. Van uw advocaat vernam u dat uw naam nog bij de politie genoteerd stond door uw probleem in 2004.

In augustus 2011 meldde uw advocaat dat er een arrestatiebevel was op uw naam.

Uw naam stond ook in de krant.

U ging naar Douala. Uw advocaat raadde u aan om te vluchten.

U hebt Kameroen verlaten in november 2011. U bent op 8 november 2011 aangekomen op de luchthaven van Zaventem.

U werd door de Grenspolitie tegengehouden omdat u niet in het bezit was van een geldig reisdocument en geldig visum of verblijfsvergunning (zie verslag Federale Politie van Zaventem dd.8.11.2011 PA/613/GC en BN/5743/11)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van uw problemen met de Kameroense autoriteiten door uw lidmaatschap van de Southern Cameroon Youth League (SCYL), de jongerensectie van de Anglofone afscheidsbeweging Southern Cameroons National Council (SCNC), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw politieke engagement en activiteiten voor de SCYL en SCNC niet aannemelijk kan maken.

U verklaart sinds 2004 betrokken te zijn bij SCNC (zie gehoor CGVS, p.3).

Wanneer u wordt gevraagd hoe u lid bent geworden van deze groepering, antwoordt u aanvankelijk dat SCNC vecht voor de Engelstalige Kameroeners en dat er moest gevochten worden voor de Engelstaligen (zie gehoor CGVS, p.3). Bij herhaling van de vraag herhaalt u bij de groep ging omdat de groep opkomt voor de Engelstaligen, daarna voegt u toe dat iedereen geïnteresseerd was om voor de Engelstalige zone te vechten en naar de meetings te gaan (zie gehoor CGVS, p.3).

U blijft aldus vaag over uw kennismaking met SCNC en uw motivatie om deze groepering te vervoegen.

U stelt dat u een lidkaart kreeg in 2004 bij uw registratie, maar wanneer u wordt gevraagd om deze lidkaart te beschrijven of tekenen, stelt u dat het een blauwe kaart is, maar u blijkt verder niet te weten wat er op de kaart staat (zie gehoor CGVS, p.4). Hierna wordt u gevraagd wat het motto van SCNC is, waarop u onvolledig antwoordt met 'force of argument' (zie gehoor CGVS, p.4) (zie informatie administratieve dossier). Buiten de voorzitter C.A. (...) en de vice-voorzitter N.N.N. (...) – waarmee u waarschijnlijk N.N.N. (...) bedoelt – blijkt u geen andere namen van SCNC-figuren te kennen en stelt u dat er geen verantwoordelijke voor de South West regio is binnen SCNC (zie gehoor CGVS, p.6).

Daarbij verklaart u met F. (...) contact te hebben in SCNC (zie gehoor CGVS, p.5), maar u blijkt zijn volledige naam niet te kennen.

Het is bevreemdend dat u geen andere contacten in de groepering heeft (zie gehoor CGVS, p.5).

Ook uw kennis over andere vooraanstaande leden van SCYL of SCNC is beperkt.

Zo stelt u dat de leider van de Youth League E.D. (...) heet, maar u blijkt aldus niet de volledige naam van E. (...) te kennen, noch te weten waar hij woont (zie gehoor CGVS, p.5). Op de vraag wie deze E. (...) was, antwoordt u niet veel over hem te weten (zie gehoor CGVS, p.5). Wanneer de vraag wordt gesteld of u iets over hem kan vertellen, reageert u kortweg met 'neen' (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart verder geen andere namen van SCYL te kennen (zie gehoor CGVS, p.5).

Ook over de door u aangehaalde activiteiten voor de SCYL en SCNC legt u vage verklaringen af. U verklaart pamfletten te hebben verdeeld en meetings te hebben gehouden (zie gehoor CGVS, p.5). Zo beweert u slechts een keer in 2004 pamfletten te hebben verdeeld. Wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over de meetings die u hebt gehouden, antwoordt u dat de leden worden samengeroepen en dat er wordt opgeroepen om meer leden te werven (zie gehoor CGVS, p.5). Bij verduidelijking van de vraag, namelijk hoe de meetings werden georganiseerd, stelt u dat u met de leden ging praten en hen ging zeggen dat ze nieuwe leden moesten werven. Wanneer hierop wordt gevraagd met wie u ging praten, verklaart u langs de huizen te gaan en te gaan praten. Het is dan ook merkwaardig dat u stelt dat het illegaal is, maar u wel de mensen aanspreekt en hen uitnodigt voor een (illegale) meeting (zie gehoor CGVS, p.5). Uw verklaringen blijven vaag hieromtrent en bevatten geen verdere details over de organisatie en werving van nieuwe leden aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u verklaart twee keer een meeting te hebben georganiseerd, maar u blijkt geen namen meer te kunnen herinneren van de aanwezigen (zie gehoor CGVS, p.6).

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u lid bent van SCYL en SCNC grondig aan, waardoor er verder geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die u omwille van dit lidmaatschap met de Kameroense autoriteiten zou hebben gehad.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het ontvangstbewijs van uw aanvraag voor een identiteitskaart (n°1133501923 afgegeven op 31.5.2011 en geldig tot 31.05.2012) betreft uw identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De lidkaart van SCNC, de door u voorgelegde arrestatiebevelen (dd.16 juni en 17 juni 2011) en de twee affidavits van het Centre for Human Rights and Democracy in Africa (CHRNA) en van uw advocaat Mr A.C.O. (...) wijzen bovenstaande motivering niet, gezien een document om bewijskrachtig te zijn een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit in casu niet het geval is. Het internetartikel 'Cameroon: 24 activists and their lawyer arrested' is onvolledig en het betreft de problemen die SCNC-leden hebben gehad, maar waar u persoonlijk niet in wordt vermeld en aldus geen objectieve aanwijzing vormt voor uw beweerde vrees. Met betrekking tot het krantenartikel 'Political Activists at Large Over Harassment' in EDEN dd.17-22.8.2011 waarin uw naam wordt vermeld als politieke activist die problemen kende, dient te worden opgemerkt dat u zelf niet blijkt te weten waarom dit in de krant verschenen is (zie gehoor CGVS, p.9). Bovendien dient te worden gesteld dat de authenticiteit van dit krantenartikel niet kan worden nagegaan. In Kameroen is het een gemeenzame praktijk dat er tegen betaling artikels in de kranten worden gepubliceerd zoals blijkt uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 december 2011 aan dat zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig en aannemelijk zijn. Hij stelt dat hij werkelijk getraumatiseerd is door wat hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst en het daardoor voor hem zeer moeilijk is om over deze gebeurtenissen te praten.

Verzoeker somt de documenten op die hij ter staving van zijn relaas heeft neergelegd. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze twijfelt aan de authenticiteit van deze documenten, met uitzondering van het krantenartikel.

Verzoeker laat ook gelden dat het niet wordt betwist dat er een arrestatiebevel lastens hem werd opgesteld en dat hij nog steeds gezocht wordt. Daarenboven, aldus verzoeker, wordt het niet betwist dat het "Centre for Human Rights and Democracy in Africa" voor hem tussenbeide kwam teneinde hem vrij te krijgen en dat hij beroep deed op een advocaat. Volgens verzoeker wordt de authenticiteit van zijn lidkaart evenmin betwist. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Verzoeker gaat over tot het beschrijven van de wijze van inlijving bij het SCNC, het beschrijven van zijn lidkaart van SCNC, het opgeven van namen van de verscheiden leden van deze politieke beweging, het weergeven van de volledige naam van de vorige chairman van SCNC en het toelichten van zijn activiteiten binnen de groep.

Hij benadrukt dat hij in het verleden werd gefolterd en verwijst dienaangaande naar het neergelegde doktersattest.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waar deze stelt dat het krantenartikel niet authentiek is.

Verzoeker voert tevens een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel gezien er volgens hem geen rekening werd gehouden met het stuk dat hij toezond aan het Commissariaat-generaal op 28 november 2011; Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, minstens wat betreft dit bijkomend stuk.

Verzoeker voert aan dat er geen discussie kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 om erkend te worden als "*politiek vluchteling*".

Volgens verzoeker staat het niet ter discussie dat de huidige situatie in Kameroen nog steeds zeer precair is voor leden van SCNC of leden van SCYL. Verzoeker verwijst dienaangaande naar informatie van "Amnesty International" en de internetsite Wikipedia.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op een schending van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker laat gelden dat er in het administratief dossier geen enkele informatie terug te vinden is in verband met de huidige situatie in Kameroen over personen die lid of sympathisant zijn van SCNC of SCYL.

Volgens verzoeker zijn de rechten van verdediging geschonden aangezien hij de redenen niet kent waarom hem door de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming niet werd toegekend. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker niet grondig onderzocht of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoeker stelt dat indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst, hij vreest slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Daarnaast vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat verzoeker zijn politiek engagement en activiteiten voor de Southern Cameroon Youth League (SCYL) en de Southern Cameroon National Council (SCNC) niet aannemelijk heeft gemaakt

Zo slaagde verzoeker er niet in om de lidkaart die hij in 2004 bij zijn registratie zou verkregen hebben, te omschrijven of te tekenen, zo kon verzoeker het motto van SCNC niet opgeven, zo kon verzoeker buiten de voorzitter en de vice-voorzitter, geen andere namen van SCNC-figuren opgeven, zo is verzoekers kennis over andere vooraanstaande leden van SCYL of SCNC beperkt en zo legde hij zeer vage verklaringen af aangaande zijn activiteiten voor SCYL en SCNC.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift (zie p. 5 en 6) met inbegrip van de in het Engels gestelde handgeschreven verklaring, niet in hierop een ander licht op te werpen, noch door de wijze van introductie in SCNC te beschrijven, noch door zijn lidkaart van SCNC te beschrijven, noch door namen van de verscheiden leden van deze politieke beweging op te sommen, noch door de volledige naam van de vorige chairman van SCNC weer te geven, noch door zijn activiteiten binnen de groep toe te lichten.

Dit betreffen immers, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, post-factum verklaringen die verzoeker makkelijk kan hebben opgezocht na kennisname van de negatieve beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 4) aangeeft dat hij werkelijk getraumatiseerd is door wat hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst en hij het daardoor zeer moeilijk heeft om over deze gebeurtenissen te praten, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal werden aan verzoeker een aantal vragen gesteld met betrekking tot zijn betrokkenheid bij de politieke bewegingen; van verzoeker kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hieromtrent duidelijke verklaringen gaf. Verzoeker bleef hieromtrent echter in gebreke en zijn gebrek aan kennis en vage verklaringen over zijn activiteiten betreffende de kern van zijn asielrelaas, doen zijn geloofwaardigheid teniet.

Waar verzoeker de documenten opsomt die hij ter staving van zijn asielrelaas heeft neergelegd en aangeeft dat de authenticiteit van deze documenten, met uitzondering van het krantenartikel, niet wordt betwist, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen – zoals in casu het geval is.

Verzoeker voert wel aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is waar deze stelt dat het krantenartikel niet authentiek is, maar brengt zelf geen stavingstukken of argumenten bij die het tegendeel aantonen. Verzoeker beperkt zich louter tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zich niet akkoord verklaren met de inhoud van de bestreden beslissing is echter niet van aard om de motieven te ontcrachten.

Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat het in Kameroen een gemeenzame praktijk is om er tegen betaling artikels in de kranten te laten publiceren.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie (zie p. 6) dat de authenticiteit van de andere documenten niet wordt betwist en hij dan ook niet inziet waarom het krantenartikel dan niet authentiek zou zijn, niet verder komt dan een loutere bewering welke de bedoelde informatie niet weerlegt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) verwijst naar het doktersattest waaruit zou blijken dat *“hij in het verleden reeds werd gefolterd”*, antwoordt de Raad dat uit dit attest énkél blijkt dat de huid van de linkerkant van de buikwand van verzoeker *“ovaalvormige markering”* vertoont.

Het attest stelt letterlijk *“Besluit: Geen uitspraak mogelijk over etiologie, oorzaak van deze markering. Litteken? Schimmel? Uitspraken kunnen overeenkomen met vaststelling.”* Dit attest vormt dan hoegenaamd ook geen bewijs dat verzoeker in het verleden reeds werd gefolterd.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift ook naar een rapport van “Amnesty International” en naar informatie afkomstig van de internetwebsite Wikipedia.

De Raad wijst er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt ten slotte vast dat dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging. Dit op zich volstaat echter niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip ‘gegronde vrees’ houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 22 december 2011 aangeeft dat de argumentatie van verzoeker dat het niet betwist wordt dat er een arrestatiebevel lastens hem werd opgesteld, dat verzoeker met de hulp van het “Center for Human Rights and Democracy in Africa” vrij kwam, dat hij beroep heeft gedaan op de diensten van een advocaat om vrij te kunnen komen en dat de lidkaart van SCNC authentiek is, feitelijke grondslag mist.

De commissaris-generaal besloot in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen.

De Raad benadrukt dat de documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.5. De Raad volgt verzoeker niet waar deze in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal niet grondig onderzocht heeft of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Zoals hierboven uitgebreid werd uiteengezet, werd besloten dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij lid of sympathisant is van SCNC of SCYL en om die reden moeilijkheden heeft ondervonden in zijn land van herkomst, er derhalve geen reden was voor de commissaris-generaal om informatie in verband met de huidige situatie aldaar met betrekking tot personen die lid of sympathisant zijn van SCNC of SCYL, aan het administratief toe te voegen, zoals verzoeker –onterecht- aanvoert in zijn verzoekschrift

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift (zie p. 9) dat *"Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 §2 onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn!"* is niet afdoende om aan te tonen dat er actueel in Kameroen een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 24 november 2011 door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd verhoord in bijzijn van zijn advocaat en hij de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Engelse taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE